

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a JUDr. Aleše Korejtky ve věci

navrhovatelky: **Obec Kojice**, IČ 00273783
sídlem Kojice 53, 533 12 Kojice
zastoupená advokátem Mgr. Štěpánem Holubem
sídlem Za Poříčskou bránou 21/365, 180 00 Praha 8

proti
odpůrci: **Městský úřad Přelouč**, IČ 00274101
sídlem Československé armády 1665, 535 01 Přelouč

v řízení o návrhu na zrušení Opatření obecné povahy – stanovení místní úpravy provozu na pozemní komunikaci ze dne 29. 4 2022, spis zn.: ST/1864/Ju, č. j. MUPC 8756/2022,

takto:

- I. **Návrh se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu řízení.**

Odůvodnění:

1. Navrhovatelka (dále též jako „navrhovatel“) se návrhem na zrušení opatření obecné povahy domáhal u zdejšího soudu zrušení opatření obecné povahy, kterým odpůrce stanovil místní úpravu provozu na silnici č. II/322 a místních a účelových komunikacích v obci a katastrálním území Kojice, včetně nového obchvatu Kojic (stávající silniční staničení

cca km 12,450 – 15,500) v souvislosti s akcí „Modernizace silnice II/322 Kojice - obchvat“, a to umístěním dopravního zařízení, trvalého dopravního značení a provedením stálého vodorovného značení, včetně snesení stávajícího neplatného dopravního značení, dle situací dopravního značení. Součástí vydaného opatření obecné povahy (dále také jen jako „OOP“) bylo rozhodnuto o neumístění dopravního značení „*vdz č. V7b v km 2,2 stavby, neboť místo (intenzity provozu vozidel a chodců) neodpovídá platné ČSN 73 6110.*“ S tímto stanovením navrhovatel nesouhlasil a podal k soudu návrh na zrušení dotčeného OOP, přičemž svůj návrh odůvodnil následujícím způsobem.

2. Navrhovatel se cítil být dotčen na svých právech především z toho důvodu, že ve městě Kojice byl zrušen původně projektovaný přechod pro chodce mezi obcí a železniční stanicí, což je jediné místo, kudy bylo možné se pro obyvatele navrhovatele dostat k veřejné železniční dopravě. Tímto tak bylo zasaženo do práva občanů navrhovatele na svobodný pohyb, ochranu zdraví, respektování rodinného a soukromého života a práva navrhovatele na samosprávu. Dále vydané OOP porušuje základní principy zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Navrhovatel konkrétně vytýká odpůrci, že porušil své povinnosti při procesu vydávání OOP, a to konkrétně tím, že odpůrce nijak neodůvodnil vydané OOP a že se dostatečně nezabýval s námitkami navrhovatele, ač je k tomu dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004, správní řád, v platném znění (dále jen jako s.ř.), povinen. K tomuto odkázal navrhovatel na judikaturu Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn 1 Ao 3/2018 a sp.zn. 4 Ao 5/2010. Navrhovatel je toho názoru, že odpůrce rezignoval na jakékoliv odůvodnění vydaného OOP, odpůrce neuvedl, za jakým účelem je přijata místní úprava provozu na pozemních komunikacích, proč je stanovena právě tato úprava v kontextu hodnocení jiných možností, které odpůrce při vydávání OOP měl k dispozici, co plyne z jednotlivých podkladů pro vydání OOP, jak byly tyto podklady hodnoceny. Obdobně tomu bylo i u vypořádání námitek navrhovatele, jelikož odpůrce pouze opět mechanicky zopakoval, že bylo zajištěno stanovisko Krajského ředitelství Policie Pardubického kraje (dále také jen jako „KŘP“), ze kterého vyplývá požadavek pro odstranění původně zamýšleného přechodu pro chodce. Stanovisko KŘP však není závazným stanoviskem a bylo tak na odpůrci, aby své závěry řádně odůvodnil. Jedinou vlastní úvahu odpůrce lze spatřovat ve vyjádření k námitkám Národní rady osob se zdravotním postižením, kde odpůrce uvedl, že daná vyhláška se na situaci v obci Kojice nevztahuje, jelikož je nástupiště od přechodu vzdáleno cca 150 m. Odpůrce přitom nesprávně aplikoval vyhlášku č. 398/2009 Sb. Tato vyhláška v žádném ustanovení neomezuje svoji aplikaci s ohledem na vzdálenost nástupiště veřejné dopravy od přechodu pro chodce. Odpůrce nijak neodůvodnil, proč není možné v dotčeném místě zbudovat přechod pro chodce, když jeho zbudování zvětší bezpečnost pro všechny občany, kteří jdou k železniční zastávce, kterou využívají jak děti, tak i senioři.
3. Navrhovatel spatřuje vydané OOP v rozporu s hmotným právem, ústavním pořádkem a zákonem o silničním provozu. Znepřístupnění železniční zastávky zasahuje do práva na svobodný pohyb, ochranu života a zdraví či rodinného a soukromého života. Navíc ve spojení s nedostatečným odůvodněním OOP bylo zasaženo i do práva navrhovatele na samosprávu, jelikož vydané OOP stanovuje podmínky na území navrhovatele proti jeho vůli. Navrhovatel je také toho názoru, že vydané OOP zcela rezignuje na zachování bezpečnosti provozu na pozemní komunikaci. Zákon o provozu na pozemních komunikacích stanovuje požadavek na plynulost a bezpečnost na pozemních komunikacích, nicméně vydané OOP osoby podílející se na provozu neúměrně ohrožuje.

4. Závěrem návrhu navrhovatel namítá, že vydané OOP je v rozporu s testem proporcionality, z odůvodnění OOP není vůbec zřejmé, z jakého důvodu je toto opatření vhodné či potřebné, zda se jedná o minimální zásah do práv nebo zda nešlo tohoto dosáhnout jinak.
5. Z všech výše uvedených důvodů navrhovatel navrhnul, aby zdejší soud Opatření obecné povahy – stanovení místní úpravy provozu na pozemní komunikaci spis zn.: ST/1864/Ju, č. j. MUPC 8756/2022, ze dne 29. 4 2022, zrušil.
6. Odpůrce ve svém vyjádření setrval na svých závěrech obsažených v napadeném OOP a navrhnul návrh jako nedůvodný zamítnout.
7. Krajský soud přezkoumal opatření obecné povahy v řízení vedeném dle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím právním a skutkovým závěrům.
8. Ze správního spisu vyplývá a mezi účastníky není sporné, že Městský úřad Přelouč, odbor stavební, jako věcně a místně příslušný správní úřad dle § 124 odst. 6 a § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „zákon o pozemních komunikacích), na základě ustanovení § 171 s.ř. a na základě žádosti, kterou podal dne 25. 01. 2022 Pardubický kraj, IČ 70882822, se sídlem Komenského náměstí 125, 53002 Pardubice, oznámil dne 9. 3. 2022, MUPC 4489/2022, návrh stanovení místní úpravy provozu na silnici č. II/322 a místních a účelových komunikacích v obci a katastrálním území Kojice, včetně nového obchvatu Kojic (stávající silniční staničení cca km 12,450 – 15,500) v souvislosti s akcí „Modernizace silnice II/322 Kojice - obchvat“, a to umístěním dopravního zařízení, trvalého dopravního značení a provedením stálého vodorovného značení, včetně snesení stávajícího neplatného dopravního značení, dle situací dopravního značení, jehož součástí byl také požadavek Krajského ředitelství Police Pardubického kraje, obsažený ve vyjádření vydaném pod č.j. KRPE-9989-2/ČJ-2022-170606 ze dne 8. 2. 2022, konkrétně: „*Nebude umístěna vdz č. V7b v km 2, 2 stavby, neboť místo (intenzity provozu vozidel a chodců) neodpovídá platné ČSN 73 6110.*“ Proti tomuto návrhu podal navrhovatel včasné námitky, které jsou v jádru totožné s námitkami uplatněnými ve zde projednávané věci. Odpůrce následně vydal již výše popsáné OOP, ve kterém námitkám navrhovatele nevyhověl, a tudíž požadavek KŘP ve stanovení místní úpravy provozu ponechal. Odpůrce své rozhodnutí o námitkách navrhovatele odůvodnil tak, že postupoval v souladu s vyjádřením KŘP, tedy že „*[n]ebude umístěna vdz č. V7b v km 2, 2 stavby, neboť místo (intenzity provozu vozidel a chodců) neodpovídá platné ČSN 73 6110*“, přičemž místo toho bude „přechod“ k železniční stanici zajištěn signálními a varovnými pásy v souladu s normou ČSN, obr. 50, čl. 10.1.3.1.12. S tímto řešením se však navrhovatel neztotožnil a podal u zdejšího soudu již výše popsáný návrh na zrušení vydaného opatření obecné povahy.
9. Předně soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní.

Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

10. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobitelné změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobitelné změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
11. Jako prvním se krajský soud zabýval, byť to není přímo mezi stranami spornou otázkou, aktivní legitimaci navrhovatele k podání návrhu dle 101a a násl. s.ř.s., přičemž krajský soud dospěl k závěru, že žalobce je aktivně legitimovaný. Jelikož se nejedná o spornou otázku mezi stranami, odkazuje zdejší soud k otázce aktivní věcné legitimaci obcí na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019, č.j. 2 As 187/2017 – 264, ve kterém dospěl NSS ve vztahu k aktivní věcné legitimaci obcí k závěru, že tato je v obdobných věcech zachována, jelikož „[a]ktivní věcná legitimace navrhovatele v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy je dána, pokud soud dospěje ke skutkovému a právnímu závěru o skutečném vztahu úpravy obsažené v napadené části opatření obecné povahy a právní sféry navrhovatele a zároveň o podstatné nezákonnosti napadené regulace obsažené v opatření obecné

povahy posuzované z hlediska kompetenčních, procesních i hmotněprávních předpisů (§ 101a odst. 1 věta první a § 101d odst. 2 věta první s. ř. s.).”

12. Dále se již krajský soud zabýval konkrétní žalobní argumentací navrhovatele, dle kterého bylo zasaženo do práva občanů navrhovatele na svobodný pohyb, ochranu zdraví, respektování rodinného a soukromého života a práva navrhovatele na samosprávu. K těmto zásahům mělo dojít tím, že v rámci budování obchvatu města Kojice byl zrušen stávající přechod pro chodce v blízkosti železniční stanice a nahrazení tohoto přechodu pouze prvky usnadňující přecházení. S tímto se však krajský soud neztotožnil.
13. Jak vyplývá ze správního spisu, napadené opatření obecné povahy stanovuje místní úpravu provozu, a to umístěním dopravního zařízení, trvalého dopravního značení a provedením stálého vodorovného značení, včetně snesení stávajícího neplatného dopravního značení. Zjednodušeně řečeno, napadené OOP pouze upravuje, které konkrétní „dopravní značky“ budou kde instalovány. Napadené OOP tak nijak nestanovuje a ani se nezabývalo tím, kde a z jakého důvodu bude dotčený přechod pro chodce fakticky umístěn nebo zda umístěn nebude. Vydané OOP tak pouze reflektuje výsledek jiného správního řízení, ve kterém byla právě otázka umístění či neumístění přechodu pro chodce řešena. Takovým řízením bylo ve zde projednávaném případě stavební řízení dle zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, jehož výsledkem bylo vydání stavebního povolení ze dne 4. 6. 2020, MUPC 10977/2020. V rámci tohoto řízení bylo pro zjištění obecných požadavků na bezpečnost a plynulost provozu vyžádáno stanovisko dotčeného orgánu Policie České republiky, Krajské ředitelství policie pardubického kraje, Územní odbor Pardubice (dále jen jako „Policie ČR“) ve smyslu ust. § 16 odst. 2 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, dle kterého dotčený orgán souhlasil s projektovou dokumentací projednávanou ve stavebním řízení za podmínek, přičemž jednou z nich bylo právě odstranění dotčeného přechodu pro chodce za současného provedení opatření usnadňující přecházení dle normy ČSN 73 6110 a TP135. A právě tato skutečnost je dle krajského soudu stěžejní.
14. Aby bylo do práv žalobce zasaženo napadeným OOP (neumístění přechodu pro chodce) muselo by právě toto napadené OOP stanovovat či mít jiný vliv na to, zda přechod pro chodce bude či nebude zbudován. Napadené OOP však již pouze stanovuje konkrétní „dopravní značení“, které bude na komunikaci stanoveno, a to právě v souladu s výsledkem řízení o udělení stavebního povolení. Pokud navrhovatel nesouhlasí s neumístěním přechodu pro chodce na dotčené komunikaci, měl navrhovatel prostor tento svůj nesouhlas projevit ve stavebním řízení, jehož výsledkem bylo vydání stavebního povolení, které stanovilo podmínky pro realizaci stavby, které reflektovaly závazné stanovisko Policie ČR. Právě v tomto řízení existují nástroje, které mohl navrhovatel jako účastník řízení využít a brojit tak proti závěrům v závazném stanovisku Policie ČR. Jak ale vyplývá ze spisu a navrhovatel to ani nesporně, navrhovatel žádných takových prostředků nevyužil. V řízení o vydání napadeného OOP již tak nebyl prostor na přezkum závazného stanoviska vydaného pro stavební řízení a odpůrce tak nemá pravomoc přezkoumávat či snad nahrazovat závěry obsažené v platném závazném stanovisku, které vydal k tomu odborně způsobilý dotčený orgán, tedy Policie ČR. Odpůrce tak dle krajského soudu nepochybil, když při vydání a následném odůvodnění napadeného OOP vycházel ze stále platného závazného stanoviska a podmínek stanovených v pravomocném stavebním povolení. Pokud by postupoval opačně, došlo by k porušení principu presumpce

správnosti vydaných správních aktů a byla by narušena právní jistota dalších dotčených osob, zejména pak toho subjektu, který o vydání stavebního povolení požádal a který právo k provedení stavby nabyt.

15. Krajský soud souhlasí s navrhovatelem, že odpůrce, a správní orgány obecně, jsou povinny vydávané OOP řádně odůvodnit a případně se vypořádat s námitkami dotčených osob, nicméně tento požadavek nelze vnímat jako požadavek na detailní odpovědi a nahrazování odbornosti, které náleží odborným orgánům. Problematikou týkající otázky vypořádání námitek navrhovatele vznesených v procesu schvalování OOP se zabýval i Ústavní soud. Ten v usnesení ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11 uvedl: *Požadavky, vznášené Nejvyšším správním soudem vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku, uplatněnými proti územnímu plánu, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů; lze je hodnotit jako nepřijatelný zásah do práva na samosprávu.*
16. Ve zde projednávaném případě dle krajského soudu odpůrce dostal své povinnosti odůvodnit vydávané OOP. Je pravdou, že odpůrce se ve svém odůvodnění omezil víceméně pouze na argumentaci závazným stanoviskem Policie ČR, což nicméně ve zde projednávaném případě postačuje, jelikož není v pravomoci odpůrce přezkoumávat odborné závazné stanovisko Policie ČR či podmínky stanovené pravomocným stavebním povolením a jejich závěry sám nahrazovat a tím odborně vypořádávat námitky navrhovatele. Námitky žalobce v podstatě napadaly závazné stanovisko odborně způsobilého dotčeného orgánu, které však odpůrce nemohl přezkoumávat či nahrazovat. V takovém případě pouhý odkaz na závěry závazného stanoviska je dle krajského soudu dostačující.
17. Obdobně tomu je také co se do aplikace vyhlášky č. 398/2009 Sb. týče. Navrhovatel správně upozorňuje na skutečnost, že dle přílohy č. 2, bodu 3 zmíněné vyhlášky nástupiště veřejné dopravy musí umožňovat užívání osobami s omezenou schopností pohybu nebo orientace. Přístup přes vozovku musí být po přechodu pro chodce. Nicméně jak již výše konstatoval krajský soud, podmínky povolení celé stavby, stejně jako její celková podoba, byly projednávány v řízení stavebním, kde byl prostor pro úpravu projektové dokumentace a možné zakomponování přechodu pro chodce či jiného vhodného řešení i v jiné části vozovky, popřípadě i blíže vlakové stanici. V řízení o vydání napadeného OOP již tak nebyl prostor pro změnu podmínek povolení stavby či pro úpravu celkové podoby stavby obchvatu.
18. Na základě všeho výše uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že napadené OOP nemohlo zasáhnout do práva občanů navrhovatele na svobodný pohyb, ochranu zdraví, respektování rodinného a soukromého života a práva navrhovatele na samosprávu z důvodu, který uvádí navrhovatel, jelikož se v napadeném OOP jednalo o pouhé umístění značení nového a odstranění starého, přičemž k rozhodnutí o faktickém zrušení přechodu pro chodce došlo v řízení jiném, na vydání napadeného OOP nezávislém. Z tohoto důvodu tak nebyl odpůrce ani povinen při vydání napadeného OOP se odborně zabývat otázkou bezpečnosti a plynulosti provozu ve vztahu ke zbudování dotčeného přechodu pro chodce.
19. Jelikož krajský soud neshledal ani jeden z návrhových bobů důvodným, musel krajský soud celý návrh pro bezdůvodnost zamítnout (§ 101d odst. 2 věta druhá s. ř. s.).

20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů, neboť neměl ve věci úspěch. Procesně úspěšnému odpůrci soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly náklady převyšující náklady na plnění jeho běžných úředních povinností.
21. O návrhu rozhodl soud bez nařízení jednání, když navrhovatel s tímto postupem souhlasil a odpůrce se k tomu ve lhůtě nevyjádřil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 7. září 2022

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu